

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIV. — Wydana i rozesłana dnia 1 września 1882.

121.

Rozporządzenie ministerstwa obrony krajowej i ministerstwa skarbu z dnia 31 lipca 1882,

którem prostuje się rozporządzenie ministerialne z dnia 1 lipca 1879 (Dz. u. p. Nr. 94), zawierające przepisy wykonawcze do ustawy kwaterunkowej z dnia 11 czerwca 1879 (Dz. u. p. Nr. 93).

Niektóre przepisy rozporządzenia ministerstwa obrony krajowej i ministerstwa skarbu z dnia 1 lipca 1879 (Dz. u. p. Nr. 94), tyczącego się wykonania ustawy kwaterunkowej z dnia 11 czerwca 1879 (Dz. u. p. Nr. 93), prostują się w porozumieniu z wspólnem ministerstwem wojny w sposób następujący:

1. Przepis tego rozporządzenia:

Do Wykazu B, I a) ustęp 9 (Dz. u. p. str. 393) ma opiewać:

Do Wykazu B, I a) ustęp 9.

Dla każdego podziału dostarczyć trzeba ognisko kuchenne Pilhala lub Groyera, albo też inne stósowne, mające ilość ognisk odpowiednią ilości żołnierzy (jednak bez naczyń kuchennych).

Ogniska kuchenne są nieodłączną częścią składową kuchni, przeto nie zaliczają się do urządzeń.

Gdy się używa ognisk kuchennych Pilhala, kuchnia na 1—2 płomieni, także w koszarach dorywczych, powinna mieć 20—25 metrów \square powierzchni.

2. Do przepisów tego rozporządzenia: do Wykazu D (Dz. u. p. str. 394) przydaje się następujący:

Do Wykazu D, lit. a, ustęp 4 i lit. b, ustęp 3.

Kuchnie w lazaretach i szpitalach wojskowych opatrzone być winny kańda 1 ogniskiem z kotłem i 1 ogniskiem oszczędнем, które mają być nieodłącznymi częściami składowymi budynku, zastosowanymi do ilości łóżek.

3. Natomiast wykreślić trzeba jako nienależące do Wykazu potrzebnych sprzętów:

a) Przepis rzeczonego rozporządzenia Załączka III, ustęp III, lit. F (Dz. u. p. str. 400):

„Dla każdego podziału ognisko Pilhala z ilością płomieni odpowiednia ilością kotłów, stosownie do siły podziału“ i

b) dalszy przepis tegoż rozporządzenia Załączka III, urządzenia lazaretów, lit. i (Dz. u. p. str. 410):

„1 ognisko pod kotłem {
1 ognisko z blachą {
stosownie do wielkości miejsca na chorych“.

Dunajewski r. w.

Welsersheimb r. w.

122.

Obwieszczenie ministerstwa handlu z dnia 9 sierpnia 1882,

którem podają się do wiadomości przepisy dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171), tudzież do przepisów, tyczących się sprawdzania naczyń do mleka z podziałką (Dz. u. p. Nr. 107 z r. 1879).

W zastosowaniu się do ustawy z dnia 23 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872) podają się do wiadomości powszechniej następujące dodatki do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171), tudzież do przepisów, tyczących się sprawdzania naczyń do mleka z podziałką (Dz. u. p. Nr. 107 z r. 1879), wydane przez c. k. Komisję główną miar i wag.

Pino r. w.

Dodatek drugi do Przepisów,

tyczących się sprawdzania naczyń do mleka z podziałką (Dz. u. p. Nr. 107 z r. 1879).

Naczynia do mleka, opatrzone podziałką, zrobione z blachy żelaznej lub stalowej, pobielanej, przyjmowane będą do sprawdzania i cechowania pod następującymi warunkami:

1. Naczynia mają być formy walcowej, zrobione z blachy żelaznej lub stalowej, dostatecznej grubości, stosownie do wielkości naczynia i powinny być na wewnętrz i zewnętrz cyną doskonale pobielone. Dna, których strona wewnętrzna ma być równa, winny być należycie wzmacnione podłożeniem krzyża metalowego lub w inny sposób, np. płytą drewnianą, pomiędzy dwa dna blaszane włożoną.

2. Średnica naczyń wynosić może najwięcej 500 milimetrów a różnica średnic dna i górnego brzegu naczynia nie więcej nad 2 od sta średnicy.

3. Pręt podziałkowy, zrobiony z żelaza, powinien być wzdłuż całej długości doskonale cyną pobielony. Zamiast używania osobnego pręta z podziałką, wolno umieścić też podziałkę w dwóch przeciwnieległych miejscach wewnętrznej ściany naczynia.

Jeżeli średnica naczynia wynosi aż do 280 milimetrów, podziałka zaczynać się może od 1 litra. Jeżeli średnica ma więcej niż 280 aż do 370 milimetrów, podziałka zaczynać się może od najmniej 5 litrów a jeżeli ma więcej niż 370 milimetrów, od najmniej 10 litrów.

4. Na zewnętrznej powierzchni naczynia umieścić trzeba tarczę metalową cyną pobieloną z napisem: „naczynie do mleka z podziałką na pręcie (lub na ścianie) aż do . . . L.“, w którym podana ilość litrów odpowiadać winna ostatniej kresce podziałki, i z wyrażeniem w milimetrach odległości pierwszej kreski podziałki od dolnego końca pręta podziałkowego (lub w naczyniach ze stałą podziałką, od wewnętrznej powierzchni dna). Połączenie tarczy z naczyniem powinno być w dwóch miejscach cechami ubezpieczone.

5. Sprawdzać trzeba podług przepisu instrukcyi. Cechować można tylko wtedy, gdy różnica między sprawdzonemi kreskami podziałki a właściwą pojemnością wynosi najwięcej 0,25 litra a w wielkości następujących po sobie odstępów podziałki niema różnic, łatwo dostrzędz się dających.

6. Cechuje się na pręcie podziałkowym lub na podziałce, tuż przy pierwszej i ostatniej kresce podziałki z przydaniem w tem ostatnim miejscu liczby roku; tudzież na zewnętrznej ścianie naczynia z przydaniem liczby roku (porów. Nr. 4).

Powyżej ostatniej kreski podziałki, jakoteż na tarczy, będącej na zewnętrznej ścianie naczynia, umieścić trzeba liczbę bieżącą, pod którą naczynie zapisane zostało w rejestrze z głoskami Nr. przed nią.

Do umieszczenia cech itd. znajdująć się winny w miejscach wzmiarkowanych krople cynowe.

Opłaty za sprawdzanie.

Za sprawdzanie liczyć należy:

A. Za sprawdzenie z cechowaniem: od każdych 5 litrów pojemności . . 4 c.

B. Za sprawdzenie bez cechowania: połowę opłaty przypadającej według A.

Opłaty wynoszą tyleż i wtedy, gdy ma być sprawdzony nowy pręt do naczynia już ocechowanego.

Wiedeń, dnia 21 czerwca 1882.

C. k. Komisja główna miar i wag:

Herr r. w.

Dodatek ósmy do Porządku sprawdzania miar i wag

z dnia 19 grudnia 1872.

Do §. 29.

I. O ciężarkach ruchomych u wag pomostowych.

Stosownie do §. 29, ustępu f, Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19 grudnia 1872 można przyjmować do sprawdzenia wagi pomostowe, posiadające wszystkie przepisane własności, u których zamiast talerza na ciężarki, znajduje się przyrząd do ważenia za pomocą ciężarka ruchomego i podziałki, albo też, obok talerza na ciężarki, takiż przyrząd do ważenia za pomocą ciężarka ruchomego. Pod względem warunków przyjmowania wag takich do sprawdzenia, wydaje się w miejsce przepisów podanych w §. 29, ustęp f, następujące:

1. Przyrządy do ważenia za pomocą ciężarka ruchomego i podziałki, dozwolone są tylko u takich wag, których wytrzymałość wynosi najmniej 200 kilogramów,

2. Kreski podziałek mają być zrobione jak najjednostajniej i winny oznać kilogramy, tudzież dziesiąte części kilograma, najmniejsza zaś odległość dwóch kresek obok siebie wynosić może najmniej 2 milimetry.

3. Wolno umieszczać obok siebie lub nad sobą dwie lub więcej podziałek z rozmaitemi ciężarkami ruchomemi.

4. Wolno ułatwiać i ubezpieczać ustawienie największego ciężarka ruchomego w miejscach drążka, odpowiadających liczbie całej kilogramów, za pomocą karbów na drążku lub szynie zrobionych, w które wpada sprężyna, z ciężarkiem ruchomym stale połączona itp. W każdym jednak razie znajdować się powinna podziałka odpowiadająca, na której możnaby odczytać, gdzie stoi ciężarek ruchomy, a to za pomocą wskazówki na nim umieszczonej.

5. Ciężarki ruchome mogą albo za pomocą zawieszadła, z którym muszą być nierozdzielnie spojone, leżeć na nożu, stale połączonym ze skówką przesuwawną, albo mogą przesuwać się bezpośrednio na drążku wagi lub na szynach.

W obu przypadkach ciężarki ruchome poruszać się winny w liniach prostych, równoległych od płaszczyzny, na której leżą noże obrotowe drążka wagi i noże skrajne ramienia ciężarowego.

6. Forma, materiał i wszelkie inne własności przyrządu do ważenia za pomocą ciężarka ruchomego winny zabezpieczać dostatecznie niezmiennosć tegoż przyrządu i rozkładu masy w jego obrębie. Dozwolone są także przyrządy, w których sam ciężarek ruchomy opatrzony jest mniejszym ciężarkiem ruchomym z podziałką, albo tylko podziałką przesuwawną.

Ściskacze lub kluby, gdyby były, nie powinny dawać się odejmować.

7. Gdy waga jest także opatrzona talerzem na ciężarki, tenże znajdować się winien tylko w takim miejscu drążka, które odpowiada dziesiętnemu lub setnemu stosunkowi między ciężarkiem a ciężarem.

II. O dozwolonej najmniejszej wytrzymałości wag pomostowych.

Ku uzupełnieniu przedostatniego ustępu §. 29 Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19 grudnia 1872 stanowi się, że do sprawdzania i cechowania przyjmowane będą tylko wagi pomostowe dziesiętne, mające najmniej 20 kilogramów i setne, mające najmniej 200 kilogramów wytrzymałości.

Do §. 32.

O cechowaniu wag pomostowych z ciężarkiem ruchomym.

U wag pomostowych, opatrzonych przyrządem do ważenia za pomocą ciężarka ruchomego, wybić trzeba cechę na głównym drążku tuż za ostatnią kreską podziałki. Również każdą inną podziałkę, jeżeli jest, cechuje się tuż za ostatnią kreską. Nadto umieścić trzeba cechę na każdym ciężarku ruchomym, tuż obok wskazówki do odczytywania.

Gdyby części składowe wagi były zrobione z tak twardego materiału, iżby cecha nie dała się wybić, umieścić trzeba w miejscach wzmiankowanych czopki lub płytki z miękkiego metalu.

Wiedeń, dnia 21 czerwca 1882.

C. k. Komisja główna miar i wag:

Herr r. w.